

Како поштовати владајућу класу државе која прво експресно испоручи свог политички унапред осуђеног генерала, па тек онда снисходљиво затражи дозволу од тужилаштва Хашког трибунала да саслуша тог истог генерала о његовим сазнањима која се односе на муслиманске злочине у источној Босни?

Када Кетрин Ештон у ауторском чланку у Гардијану саопшти да се ближимо стотој годишњици атентата у Сарајеву, који је изазвао Први светски рат, њене јавне реченице доживљавам, логично, као интелектуални плићак политике ЕУ згодан да се мути. Када иста жена објави да је од Гаврила Принципа на овамо Балкан синоним за поделе, сукобе и бруталност, не узбуђујем се превише. То је Европа, дама која је променила сувише партнера да би јој се веровало.

Мој проблем је што од политички промискуитетне Европе владајући слојеви Србије медијски причињавају светицу. Врло конкретно, Европа је прошлог викенда саопштила да ће један од нових услова за процес прикључења Србије, после испоручења генерала Ратка Младића, бити: промена српског устава, реституција, одрицање од интереса Републике Српске и признање албанске државе на Косову и Метохији. Нема тог Младића ког ћемо испоручити, да бисмо нове европске уцене заобишли или разблажили.

Србији недостаје свест да се може модернизовати и уредити као држава управо изван европског пута. Европска идеја је попут зачараног круга око кокошке изнете на пијацу, из ког ова не сме да мрдне. Шта више, европски пут Србије је тек ход по мукама сталне економске и политичке кризе, офарбан у звездичасто-плаву нијансу глобалне ироније која хипнотише.

Како поштовати владајућу класу државе која прво експресно испоручи свог политички унапред осуђеног генерала, па тек онда снисходљиво затражи дозволу од тужилаштва Хашког трибунала да саслуша тог истог генерала о његовим сазнањима која се односе на муслиманске злочине у источној Босни?

Како поштовати политику државе, чији ментор европског пута (известилац Европског парламента за Србију), каже да су се сви ратови деведесетих година водили због територија, али да се ни једна граница до данас није променила ни за метар, а ова то, осакаћена бомбама за Косово и Метохију, кукавички оћути?

Владајућа европартократија у Србији одавно је прећутно прихватила одговорност за историјске неистине. Из европске перспективе гледано, каже српски ментор европског пута, југословенска војска насрнула је 1991. године на Словенију. Хашки трибунал Ратка Младића терети за удружени злочиначки подухват од 1991. године, када је овај био тек пуковник ЈНА, члан Савеза комуниста Југославије, Југословен по националном опредељењу и то на служби ван СР Босне и Херцеговине.

Истина и европски наметнута медијска слика реалности су две опречне категорије наших живота. Када ЕУ кажете да је албанска већина на КиМ мањина у Србији, она каже да жали случај, да је процес распада Југославије завршен (Јелко Кацин) и да је седам држава сада реалност, иако их је било прво пет, па шест. Када прихватите ту логику и скренете им пажњу на север покрајине, они кажу да присуство Србије тамо Приштина никада неће дозволити.

Дубоко верујем да би се став ЕУ унеколико мењао, када би се у политици Србије осетила коштана, а не само пихтијаста маса. Реалност коју производи евро-америчка политика на Балкану је морално копиле нелогичности, које се храни сервилношћу.

Две стотине година прошло је од Српске револуције, кроз коју је православни Балкан дефинисао своју жеђ за слободом. На путу до слободе Срба и других балканских православних народа стајале су европске силе. Оне су све то време осмишљавале и спроводиле поделе и злочине, које данас истичу као варварство и осуђују.

Када прочитам европатолошку скрибоманију, као што је чланак Кетрин Ештон у Гардијану, сетим се плаката за обележавање Видовдана у Великој Британији 1916. године. На њему је био српски официр у неравноправној борби са војницима Немачке, Аустро-Угарске и Бугарске. На плакату пише: "Јуне 28тх, Косово Дау 1916 ис тхе Србиан Натионал Дау".

Тада су Еврољани подржавали Србију, уз доста спорних момената. Пре тога и после, били су чак и војнички уз наше најгоре непријатеље и завојеваче.

Уза све поштовање, али европска пропаганда логоре смрти више не везује толико за нацисте и Немачку, колико за Србе и Републику Српску. Сребреница је у свести модерног Европљанина одавно потисла Дахау и Аушвиц. Када гледате западневропске документарне филмове о Другом светском рату, Руси су војници који одуговлаче са завршетком рата, силују и руше немачке градове.

То је Европа, коју треба чврсто гледати у очи и ништа јој не веровати. Ни када спава!

(Глас Русије)